

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 438/2016-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Pochom, Hviezdoslavova 99/3, Bardejov, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nečinnosťou orgánu verejnej moci a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nečinnosťou orgánu verejnej moci Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky. K sťažnosti bolo pripojené splnomocnenie pre splnomocneného advokáta, avšak samotná sťažnosť bola napísaná a podpísaná sťažovateľom osobne.

Ústavný súd lustráciou v registri podaní zistil, že sťažovateľ podal ústavnému súdu sťažnosť v rovnakom formálnom aj obsahovom vyhotovení už v predchádzajúcom období, v dôsledku čoho bol jeho advokát vyzvaný, aby v stanovenej lehote nahradil sťažnosť sťažovateľa ním spísaným návrhom na začatie konania s náležitosťami uvedenými v § 50 a nasl. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), lebo v opačnom prípade ústavný súd bude postupovať podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 299/2016).

Požiadavka povinného zastúpenia sťažovateľa advokátom podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde platí nielen na to, že sťažovateľ musí byť zastúpený advokátom v konaní pred ústavným súdom, ale aj na to, že sťažnosť musí byť týmto splnomocnencom napísaná tak, aby bola ústavným súdom prerokovateľná. Sťažovateľ v predmetnej veci podal opakovane sám sťažnosť, ktorá nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, a to napriek jeho vedomosti o posúdení rovnakého podania ústavným súdom v predchádzajúcom konaní. Ústavný súd zdôrazňuje, že na splnenie požiadavky núteného zastúpenia bolo potrebné, aby splnomocnenec sťažovateľa vyhotovil a podal podanie, ktoré by malo náležitosti uvedené v § 50 a nasl. zákona o ústavnom súde; splnomocnenec tak neurobil napriek rozhodnutiu vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 299/2016.

Ústavný súd považoval za nadbytočné opakovať výzvu rovnakého znenia ako vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 299/2016 zástupcovi sťažovateľa, keďže o požiadavkách zákona bol tento dostatočne uzrozumený a navyše jeho práva a povinnosti vyplývajú priamo zo zastúpenia.

Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konanie osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom.

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých

formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Nedostatky návrhu nie je povinný ústavný súd odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom“. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Keďže sťažnosť nemá elementárne náležitosti návrhu na začatie konania predpísané zákonom, o ktorom by ústavný súd mohol a mal meritórne konať, postupoval podľa § 25 ods. 2 in fine zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016